

Trafikministeren og Landbrugsministeren, fordi de har vist deres Interesse for Sagen ved at gøre en Tur derop og personlig undersøge Forholdene, og jeg nærer tillidsfuldt Haab om, at Resultatet af Undersøgelsen vil blive, at Staten, der er Ejer af store Grunde i den paagældende Egn og altsaa interesseret i det omspurgte Baneanlæg, vil yde fornøden finansiell Støtte til dets Gennemførelse.

I øvrigt vilde jeg gerne bede den højtærede Landbrugsminister om snart at aflægge et nyt Besøg i Nordsjælland, denne Gang oppe ved Arresø. Forholdene her har i lange Tider været mildest talt uheldige, og jeg tror, det vil være af særdeles stor Betydning, om Landbrugsministeren ved Selvsyn faar Lejlighed til at gøre sig bekendt med Sagernes Stilling og paa Grundlag deraf overveje Midlerne til at skabe en bedre Tingenes Tilstand.

Jacob Christensen: I den Tale, som den højtærede Finansminister holdt ved Finanslovforslagets Forelæggelse, blev der jo gjort fortræffelig Rede for de vigtigste Enkeltheder i dette Lovforslag. Den højtærede Finansminister benyttede Lejligheden til at fralægge sig Ansvar for de store Militærbevillinger og for de Skattelove, som har været Frugterne af de sidste Aars Rigsdagsarbejde. Ministeren gjorde endvidere opmærksom paa, at af Hensyn til den Sag, der er Hovedsagen i denne Rigsdagssamling, Grundlovssagen, kunde man ikke paaregne, at der fra Regeringens eller fra Regeringspartiets Side vilde blive rejst Krav paa Omstødelse af Lovene vedrørende Militærvæsenet eller Skattelovene, ihvorvel Lysten nok kunde være dertil. Mit Partis Ordfører, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), har allerede paa Socialdemokratiets Vegne udtalt, at han i saa Henseende kunde bøje sig for den Anskuelse, som den højtærede Finansminister gjorde sig til Talsmand for, og det kunde det ærede Medlem jo gøre med saa meget større Vægt, som han paa dette Omraade var ganske i Overensstemmelse med den Vedtagelse, der fandt Sted paa den sidste socialdemokratiske Partikongres.

Idet jeg ganske henholder mig til disse Udtalelser, vil jeg gerne knytte et Par Ord til nogle Bemærkninger, der faldt fra en vis Side her i Salen i Anledning af Ministerens Udtalelser om Tilbageholdenhed med Hensyn til nye Krav. Disse Udtalelser er nemlig meget stor Udstrækning benyttede saaledes, at man ligesom vil skræmme alt

nyt bort — alle nye Krav skulde holdes nede af Hensyn til Grundlovssagen. Jeg tror ikke, at der er nogen Anledning til i den Grad at nære Frygt for Grundlovssagen, at der af Hensyn til denne Sags Fremme ikke skulde kunne nævnes Reforme, hvis Gennemførelse der dog sikkert kunde skabe Flertal for, og som maaske slet ikke kunde ventes at ville sætte Sindene stærkt i Oprør. Men jeg tror ogsaa, at det er uheldigt, om man paa den Maade vil søge at holde disse Reformkrav nede. Det skulde ikke undre mig, om det fra dem, der gerne vil holde alt Fremskridt nede, vil blive benyttet til at skubbe disse Fremskridt ud i saa lang Tid som muligt. Jeg har i saa Henseende faaet nogen Vished i Hænde ved forleden at læse i Bladene om en Henvendelse, der fra Landbokommissionen skal være blevet rettet til den højtærede Landbrugsminister angaaende Revisionen af Husmandsloven. Denne Henstilling fra Landbokommissionen — eller det maa jo være Kommissionens Flertal, thi nogen enstemmig Henstilling med et saadant Indhold kan jeg vanskeligt tænke mig — til Landbrugsministeren skulde gaa ud paa, at Revisionen af Husmandsloven skulde udskydes i tre Aar, og at man i Aar skulde indskrænke sig til Spørgsmaalet om at forhøje Renten. Jeg forstaar nu ikke rigtig, hvad denne Landbokommission har med Rentespørgsmaalet at gøre. Det Spørgsmaal synes jeg, at den passende kunde holde sig udenfor, men at Kommissionens Flertal har ønsket at udskyde dette meget vigtige Spørgsmaal i tre Aar, viser, at man fra en vis Side gerne vil udnytte den Situation, der foreligger, til at skyde disse store Sagers Revision ud paa ubestemt Tid, og det kan vel nok siges uden Overdrivelse, at det store Jordspørgsmaal er Nutidens største sociale Spørgsmaal. Navnlig naar det sættes i Forbindelse med en Omordning af Skatteforholdene, staar vi her overfor de største sociale Spørgsmaal, der er oppe i Tiden, og jeg vilde meget beklage, om det skulde blive det Resultat, der skulde komme ud af den radikale Regerings Virksomhed paa det Omraade, at det eneste, man kunde opnaa, var, at den gennemgribende Revision blev udskudt i en saa lang Tid som tre Aar, og at det eneste Resultat vedrørende Ændringen i Loven blev, at Renten blev forhøjet fra 3 til 4 pCt. Hvis dette skulde blive Resultatet, tror jeg ikke, at Husmændene og Landarbejderne vilde modtage et saadant Resultat med stor Begejstring.

I den højtærede Finansministers Tale var der jo en Undergrund, der støttede de Bestræbelser for at faa saa faa Krav frem